

ADRES:
Ul. Kupnera 22
14-260 Lubawa
Tel. (0-89) 645 39 60

ODPUSTY:
1. Narodzenie św.
Jana Chrzciciela
24 czerwca
2. Michała Archanioła
29 września

MSZE ŚWIĘTE:
Dni powszednie
7.00 i 17.00
Niedziele i święta
8.00 10.30 12.00 17.00
święta „zniesione”
7.00 9.00 17.00

**ADORACJA
NAJŚWIĘTSZEGO
SAKRAMENTU:**
Czwartek 15.00 – 17.00

**SAKRAMENT
POJEDNANIA:**
Czwartek 15.00-17.00
i przed każdą Mszą św.

NABOŻEŃSTWA:

**- NOWENNA DO MB
NIEUSTAJĄCEJ
POMOCY**
środa godz. 17.00

**- DO MIŁOSIERDZIA
BOŻEGO**
piątek godz. 16.45

**- DO NAJŚW. SERCA P.
JEZUSA, MSZA ŚW. Z
MODLITWĄ O
UZDROWIENIE i
BŁOGOSŁAWIENSTWO
LOURDZKIE**
p-szy piątek godz. 17.00

**- DO NIEPOKALANEGO
SERCA MARYI**
p-sza sobota godz. 6.30

**- KU CZCI BL. JP II
Z UCZCZENIEM
RELIKWII**
16 dzień m-ca godz. 17.00

- KU CZCI ŚW. O. PIO
23 dzień m-ca. godz. 17.00

**KANCELARIA
PARAFIALNA
CZYNNA**
15.30 - 16.30
oprócz czwartku
i po każdej Mszy św.

Redakcja gazetki zaprasza
chętnych do współpracy.
Kontakt z księdzem
proboszczem.

**PRZECZYTAŁEŚ –
PODAJ DALEJ**

**Za złożone
dobrowolne ofiary:
BÓG ZAPŁAĆ!**

KRZYŻU PANA MOJEGO, CZYM JESTEŚ DLA MNIE?

Krzyż przygotowany, włożony na Twe ramię, Krzyż niesiony Ciałem rozdartym na Górę Zwycięstwa. Ten ciężar dźwigany, Sercem miłosiernym podtrzymywany. Czym jest dla mnie Krzyż Twój, Panie? Krzyż doniesiony ogromną miłością; zawieszony na nim z całą naszą złością. Krzyż, który przyciągnął wielu, Krew Twą przyjął i wywyższył Ciebie ponad całą ziemię. Czym jest dla mnie Krzyż Twój, Panie? Krzyż, miejsce bóleści i miłości świętej, Krzyż, miejsce Twego dla mnie, testamentu. Miejsce przejścia do Boga. Krzyż, pod którym z Tobą się łączyła Twoja Matka droga. Czym jest dla mnie Krzyż Twój, Panie? Krzyż, miejsce kaźni i okrutnej złości oprawców Twoich. Byli bez litości dla Ciebie, Baranka na rzeź prowadzonego, długo oczekiwanego. Baranka dla ludu Bożego. Czym jest dla mnie Krzyż Twój, Panie? Krzyż, ofiarowaniem na zbawienie świata. Przymierzem Krwią Świętą na usunięcie grzechu- przeszkody w drodze do Ojca. Krzyż, dźwignięcie nas wszystkich. Czym jest dla mnie, Krzyż Twój, Panie? Krzyż zrozumiały dla Matki oraz ucznia Twego, Krzyż, który przestraszył i rozproszył wielu. Wyrzut sumienia dla tych, co go odrzucili, którzy w swym sercu go nie umieścili. Czym jest dla mnie Krzyż Twój, Panie? Krzyż, sędzią sprawiedliwym, krzyż, ten przydrożny i ten na ścianie, krucyfiks w kaplicy, krzyż na Giewoncie, nieba sięgający, krzyż w moim kościele i ten, w moim sercu. Czym jest dla mnie Krzyż Twój, Panie? Ave Crux! Witaj Krzyżu! Cierpienie i bóleści. Nauko, nadziejo, dla mnie przesłanie. Zostawiłeś na Nim miejsce z drugiej strony dla mnie, Panie. Czym jest dla mnie Krzyż Twój, Panie? Ave Crux! Witaj Krzyżu! Win mych odkupienie i moje zbawienie. Duszy oczyszczenie, moje ocalenie. Grzechów porzucenie, powstawanie, formowanie i serca wzrastanie. Czym jest dla mnie Krzyż Twój, Panie? Ave Crux! Witaj Krzyżu! Tarczo i moja ucieczko, łasko Boga, w Trójcy Jedynej. Witaj, moje wsparcie, serca otwarcie, największa wartości, nieskończona miłości. Czym jest dla mnie, Krzyż Twój, Panie? Ave Crux! Witaj Krzyżu! Moja modlitwo, powiewie radości, mocy moja i wolności. Witaj Krzyżu, który mnie zrodziłeś. Krzyżu Pana mego, Ty mnie uwolniłeś. Czym jest dla mnie Krzyż Twój, Panie? Ave Crux! Witaj Krzyżu! Drogo życia, zmartwychwstanie. Tyś mi sercem, skałą. Będziesz wielką chwałą. Tyś mi bramą i męczeństwem. Paschą-przejściem i zwycięstwem. Czym jest dla mnie Krzyż Twój, Panie? Ave Crux! Witaj Krzyżu! Moje wejście szeroko otwarte w krainę utęsknioną, niebieską królewską, piękną, nieskończoną. Krainę Miłości, Wolności, Pokoju, Sprawiedliwości. Tę świętą i wieczną. Moją upragnioną. Witaj, Krzyżu Chrystusa! Drzwi wprowadzające wprost w ramiona Ojca. /Weronika/.

RUCHY I STOWARZYSZE NIA:

1. SŁUŻBA
LITURGICZNA
2. SCHOLA
PARAFIALNA
3. ODNOWA W
DUCHU
ŚWIĘTYM
- w każdą środę
o g. 18.00
4. GRUPA
MŁODZIEŻOWA
„PRZYJACIELE
JEZUSA”
- w każdy
piątek o g. 19.00
5. WSPÓLNOTA
ŻYWEGO
RÓŻAŃCA
z Lubawy,
Tuszewa i Fijewa -
w każdą pierwszy
wtorek m-ca po
Mszy św.
wieczornej,
z Mortąg -w każdy
ostatni czwartek
m-ca o godz. 16.30

W NASZEJ WSPÓLNOTY PARAFIALNEJ: CHRZTY

Adam Szynkowski 17 VII
Nikola Żuralska 18 VII
Nikola Rzentarska 19 VII
Stanisław Wyzlic 26 VII
Jan Wyzlic 26 VII
Miłosz Marek Gacloch 1 VIII
Amelia Karska 8 VIII
Aleksander Siemiński 28 VIII
Kajetan Karol Raszkowski 29 VIII
Nicola Górka 29 VIII
odbywają się w czwartą sobotę miesiąca na Mszy św. o godz. 17.00. Wymagane dokumenty: akt urodzenia dziecka oraz zaświadczenia rodziców chrzestnych, że są wierzący i praktykujący. Rodzicami chrzestnymi mogą być osoby bierzmowane, żyjące w związkach sakramentalnych.
BIERZMOWANIE odbywa się w roku. We wrześniu młodzież trzeciej klasy gimnazjum rozpoczyna na katechezie szkolnej przygotowanie do przyjęcia tego sakramentu. Młodzież wraz z rodzicami spotyka się raz w miesiącu na wieczorach skupienia w kościele, a bezpośrednio przed otrzymaniem sakramentu poznaje owoce Ducha Świętego,
ŚLUBY – zapowiedzi na tablicy ogłoszeń przy kościele.
Sebastian Grądecki i Anna Emilia Piotrowska – 11 VII
Dawid Licznarski i Marta Wiśniewska – 18 VII
Damian Siwy i Joanna Zakrzewska – 22 VIII
Sławomir Kleinschmiedt i Anna Rybicka – 29 VIII
POGRZEBY
Dobry Jezu, a nasz Panie, daj Im wieczne spoczywanie
Stefania Kirzanowska - 13 VII (+ 4 VII)
Stefan Szalkowski - 28 VII (+ 24 VII)
Stanisław Kurlenda - 28 VII (+ 24 VII)
Jerzy Soboń - 1 VIII (+ 29 VII)
Władysława Królak - 5 VIII (+ 1 VIII)
Henryk Lempke - 14 VIII (+ 12 VIII)
Dariusz Paprocki - 14 VIII (+ 12 VIII)

Adres Redakcji: PARAFIA ŚW. JANA CHRZCICIELA I MICHAŁA ARCHANIOŁA 14-260 Lubawa ul. Kupnera 22
Redaguje zespół pod opieką ks. Marcina Staniszwskiego – proboszcza. Archiwalne numery gazetki dostępne na życzenie.
Wszystkie prawa zastrzeżone. Przedruk w całości lub częściach tylko za zgodą Redakcji.

GŁOS NR 93 wrzesień 2015

ŚW. JANA CHRZCICIELA

PARAFIA ŚW. JANA CHRZCICIELA I MICHAŁA ARCHANIOŁA
14-260 LUBAWA UL. KUPNERA 22

DZIWNE ROCZNICE

Przypadkowo – choć dla chrześcijanina nie ma przypadków, każde zdarzenie jest dla niego znakiem – przeglądałem niedawno kalendarz. Zdziwiło mnie, że każdego miesiąca wpisane jest wiele „święt”, „obchodów”, „wspomnień” – nie wiem do końca jak je określić. W miesiącu wrześniu naliczyłem ich aż 25, czasami po dwa, a nawet trzy dziennie. Oczywiście znalazły się wśród nich czcigodne wspomnienia, bo wiążące się z ludzkim trudem, bólem i ofiarą: 76 rocznica wybuchu II wojny światowej, *Dzień Weterana, Dzień Sybiraka, czy Dzień Polskiego Państwa Podziemnego*. Ale znalazły się i takie: *Międzynarodowy Dzień Urody, Światowy Dzień Drzewa, Międzynarodowy*

Dzień Ochrony Warstwy Ozonowej, Światowy Dzień Zdrowia Jamy Ustnej, Dzień Dzikiej Flory, Fauny i Naturalnych Siedlisk. Oczywiście nie mam nic przeciwko drzewom, florz i faunie, trosce o urodę i zdrowiu jamy ustnej, ale przyszło mi do głowy jedno skojarzenie. 5 października 1793 r. Konwent republikański we Francji, podczas krwawej „Wielkiej” Rewolucji Francuskiej wprowadził nowy kalendarz republikański. Był to kalendarz antychrześcijański. Nie znalazło się w nim wspomnienie żadnego świętego, natomiast każdy dzień był poświęcony jakiemuś narzędziu, rzeczy. Swoje wspomnienie miały więc, m.in.: narzędzia pracy (np. motyka), owoce, warzywa, zjawiska przyrody. Taka zmiana kalendarza miała na celu wyrugować ze świadomości Francuzów jakiegokolwiek odniesienie do Wiary, świętości, moralności chrześcijańskiej, po prostu – do Pana Boga. Tak więc chce się powiedzieć: „Nihil novi sub sole!”.

Rozpoczyna się nowy rok szkolny. Z nową siłą podejźmy do życia Wiarą, do pragnienia świętości i wpatrywania się w przykłady życia Świętych, i bądźmy nadal świadkami miłości do Pana Boga dla dzieci i młodzieży.

Na koniec, w imieniu nas wszystkich, witam w naszej lubawskiej wspólnoty ks. Damiana Kunę pochodzącego z Chełmży, który przyszedł do nas z Torunia, z parafii p.w. Św. Jakuba oraz ks. diakona Andrzeja Dembińskiego pochodzącego z Siemonia, któremu Ksiądz Biskup Ordynariusz wyznaczył praktykę duszpasterską w naszej parafii. Życzę, aby nasi nowi Księża zachwycili się pięknem naszej Ziemi Lubawskiej i doświadczyli radości ze służby Panu Bogu i bliźnim na naszej świętej ziemi. Niech Matka Boża Lipska prowadzi!

Ks. Marcin Staniszwski
Proboszcz

Papieskie Intencje Apostolstwa Modlitwy

Papieskie intencje Apostolstwa Modlitwy

Ogólna: Aby wzrastały możliwości kształcenia i zatrudnienia dla młodych ludzi.

Misyjna: Aby katecheci dawali swoim życiem świadectwo wiary, którą głoszą.

LITURGIA SŁOWA

06 IX- XXIII Niedziela Zwykła, Iz35,4-7a;Ps146;Jk2,1-5;Mk7,31-37 „Effatha” to znaczy otwórz się.

08IX- poniedziałek, Narodzenie NMP, święto, Mi5,1-4a(Rz8,28-30);Ps13Mt1,1-16.18-23

11 IX- piątek, Najświętszego Imienia Maryi, 1 Tm1,1-2.12-14;Ps16;Łk6,39-42

13 IX- XXIV Niedziela Zwykła, Iz50,5-9a;Ps116A;Jk2,14-18;Mk7,28-35 A wy za kogo mnie uważacie?

14IX- poniedziałek, Podwyższenie Krzyża Świętego, święto, Lb21,4b-9;Ps78;Flp2,6-11;J3,13-17 Jest konieczne wywyższenie Syna Człowieczego, aby każdy, kto w niego wierzy, miał życie wieczne.

15IX- Najświętszej Maryi Panny Bolesnej, wspomnienie, Hbr5,7-9;Ps31,J19,25-27(Łk2,33-35)

18IX- piątek, św. Stanisława Kostki, zakonnik, patrona Polski, święto, Mdr4,7-15(1J2,12-17)Ps148;Łk2,41-52

20 IX- XXV Niedziela Zwykła, Dzień Środków Społecznego Przekazu, Mdr2,12.17-20;Ps54;Jk3,16-4,3;Mk9,30-37 Jeśli kto chce być pierwszym...

23 IX- środa, św. Pio z Pietrelciny, wspomnienie, pierwszy dzień jesieni, Ezd9,5-9;Tb13;Łk9,1-6

27 IX- XXVI Niedziela Zwykła, Łb11,25-29;Ps19;Jk5,1-6;Mk938-43 Kto by się stał powodem grzechu...

29IX- wtorek, Świętych Archaniołów Michała, Gabriela i Rafała, święto, Dn7,9-10.13-14(Ap12,7-12a)Ps138;J1,47-51

SŁOWO NA NIEDZIELE

/komentarz ks.M Krawiec/

06IX- Mk7,31-37 Jezus, uzdrawiając głuchoniemego, nie tylko przywrócił mu słuch i zdolność mówienia, ale przede wszystkim uleczył jego zranioną duszę. Przez wzgląd uzdrowienia nie domagań ciała, Chrystus leczy duszę i serce. Otwierając uszy, uzdalnia do słuchania Jego słów, do przyjęcia Jego nauki. Pozwalając językowi mówić, Jezus daje moc, natchnienie i odwagę do opowiadania o Jego miłości, dobroci i miłosierdziu. „Otwórz się!” Polecenie to dotyczy każdego z nas. Otwórzmy się więc na Jego słowo, wsłuchajmy się w to, co dziś chce nam powiedzieć, a wtedy Go poznamy i pocujemy, że jest naprawdę blisko, że stoi pośród nas, że

przychodzi, aby uzdrowić wszystkie nasze choroby, zranienia, że wyzwala z lęku. Otwórzmy się na kojącą ból łaskę Jego miłości. Otwórzmy się także na braci, na wszystkich, którzy są daleko od Jezusa, którzy zagubieni w swoich słabościach, nie chcą spotkania ze Zbawicielem, którzy boją się spojrzeć Mu w oczy, bo nie znają Jego przebaczonego, pełnego miłosierdzia wzroku. Pomóżmy im przyjść do Jezusa!. **13IX- Mk8,27-35** Kim naprawdę jest dla mnie Jezus? Czy potrafię Go opisać nie używając wyuczonych, katechizmowych formuł? Na ile jest mi On bliski, na ile się z Nim utożsamiam? Trzeba stanąć w prawdzie i odpowiedzieć na te pytania. Zadaje ci je sam Jezus. „Kim jestem dla ciebie?”Szczerze spotkanie Piotra sprawiło, że Jezus uczynił go kamieniem węgielnym swojego Kościoła. Piotr nie tylko ustami wyznał, że Jezus jest Synem Bożym, że jest Mesjaszem, że jest Panem swego życia. Odpowiedzią Piotra było świadectwo męczeństwa, poniesione dla Chrystusa. Jezus nie potrzebuje naszych słów, ale czynów i świadectwa. „Nie każdy, kto Mi mówi Panie, Panie, wejdzie do królestwa niebieskiego”. Dlaczego? Bo same słowa nie wystarczą, bo wiara bez uczynków jest martwa, bo wiara wymaga ofiary, także tej największej, uczynionej z życia. Wyznając wiarę w Jezusa, godzisz się przyjmując także Jego wolę, zgadzać się ponieść każdy krzyż. Musisz być gotów zdawać codzienny egzamin z wierności obiecanej Bogu.

14IX- Podwyższenie Krzyża Świętego J3,13-17 Jezus umierając na krzyżu, wypełnił wolę swojego Ojca, która polegała na odkupieniu ludzkości. Było to zadanie trudne, wymagające zaparcia się samego siebie i przyjęcia niesprawiedliwego wyroku, skazującego na śmierć. Jezus modlił się w Ogrodzie Oliwnym, prosząc Ojca, aby dał Mu siłę potrzebną do wypełnienia tej szczególnej misji. Bardzo często stajemy w naszym życiu przed zadaniami, które wydają się niezwykle trudne, a często wręcz niemożliwe do wykonania. Bywa, że realizując je, spotyka nas ból i cierpienie. Kobieta, która ma urodzić dziecko wie, że będzie musiała przejść przez bóle rodzenia po to, aby wydać je na świat. Chrześcijańska dojrzałość to gotowość do poświęcenia się w imię miłości. Wpatrując się w Chrystusa i

biorąc od Niego siłę jesteśmy w stanie udźwignąć nawet największy krzyż.

20IX- Mk9,30-37 Nie przypadkowo pycha wymieniana jest na pierwszym miejscu wśród grzechów głównych. Dlaczego? Bo nie ma nic gorszego, niż stawianie się ponad innymi, upokarzanie i wykorzystywanie kogokolwiek albo pogardzanie braćmi. Życie niesie wiele pokus do niezdrowej rywalizacji: kariera, pieniądze, tytuły, popularność. Tymczasem Chrystus mówi: „jeśli chcesz być pierwszym, bądź ostatni”. O, jakże różna jest logika Jezusa od logiki dzisiejszego świata. Ilu ludzi ma ochotę służyć, pochylić się nad potrzebującym, ilu umie zrezygnować z zaszczytów, aby pozostając anonimowym, na wzór Chrystusa, stać się wszystkim dla wszystkich? Aby zrozumieć ten pozorny paradoks nauki Jezusowej, najpierw trzeba pokochać Jego samego, ofiarować Mu całe swoje jestestwo, aby On je przemienił. Wtedy Jego sposób myślenia stanie się naszym. Wtedy służba Jego Imieniu stanie się naszym zaszczytem, wtedy bez problemu dostrzeżemy Jezusa który przychodzi do nas w ubogich, samotnych, zrozpaczonych.

27IX- Mk9,38-43.45,47-48 Być uczniem Jezusa pociąga za sobą wielką odpowiedzialność- odpowiedzialność przed Bogiem, przed samym sobą, ale także przed światem, przed ludźmi. Wiele razy Jezus powtarzał: „po tym wszyscy poznają, żeście uczniami moimi, jeśli będziecie się wzajemnie miłowali”. Widać więc wyraźnie, że wiara nie jest kwestią prywatną lecz społeczną. Jeśli publicznie wyznajemy, że wierzymy w Chrystusa, że On jest naszym Panem, to równocześnie nie możemy życiem zaprzeczyć temu co mówił i o co nas prosił. Będąc grzesznymi ciągle upadamy, ale zostały nam dane skuteczne środki do walki ze złem i naszymi słabościami. Dlatego będąc uczniami Chrystusa nie możemy trwać w grzechu i swoją

postawą gorszyć tych, którzy przez pryzmat naszych postaw widzą Jezusa. Anty świadectwo życia chrześcijańskiego może skutecznie zamknąć ich serca na głos zbawczego orędzia. Trwajmy więc w ciągłym nawracaniu, abyśmy nigdy nie byli powodem zgorszenia, ale byśmy stali się piewcami Bożego miłosierdzia.

KATECHEZA ŚW. JANA PAWŁA II

STWORZENIE JAKO PODSTAWOWY I PIERWOTNY DAR - Cd. Jeśli opis stworzenia człowieka w dwóch wersjach, jahwistycznej i kapłańskiej, pozwala nam ustalić pierwotne znaczenie samotności, jedności i nagości, to tym samym pozwala także odnaleźć się na terenie adekwatnej antropologii, która stara się rozumieć i tłumaczyć człowieka w tym, co istotowo ludzkie. Teksty biblijne zawierają w sobie teksty takiej właśnie antropologii, które odsłaniają się w teologicznym kontekście „obrazu Boga”. To pojęcie kryje w sobie sam rdzeń prawdy o człowieku, objawionej przez ów „początek”, do którego odwołał się Chrystus w rozmowie z faryzeuszami mówiąc o stworzeniu człowieka jako mężczyzny i kobiety. Trzeba pamiętać, iż wszystkie analizy jakie tutaj podejmujemy nawiązują do tych właśnie słów. Człowiek, którego Bóg stworzył „mężczyzną i niewiastą”, jest obrazem Bożym wyrażonym w ciele „od początku”, przy czy mężczyzna i kobieta stanowią dwa różne sposoby ludzkiego „bycia ciałem” w jedności tego obrazu. Wypada teraz raz jeszcze zwrócić się do tych zasadniczych słów, którymi posługując się Chrystus – do słowa „stworzył”, oraz do podmiotu „Stwórca”, wprowadzając w dotychczasowy tok naszych rozważań nowy wymiar, nową zasadę rozumienia i tłumaczenia, którą określimy „hermeneutyką daru”. Wymiar daru stanowi o istotnej

prawdzie, i głębi znaczenia pierwotnej samotności, jedności i nagości. On też leży w samej tajemnicy stworzenia, która pozwala budować nam teologię ciała „od początku”, ale też domaga się, abyśmy tak ją właśnie budowali. Słowo „stworzył w ustach Chrystusa zawiera tę samą prawdę, którą odczytujemy w Księdze Rodzaju. Pierwszy opis stworzenia powtarza to słowo wielokrotnie. Bóg objawia siebie przede wszystkim jako Stwórcę. Chrystus odwołuje się do tego podstawowego objawienia zawartego w księdze Rodzaju. Pojęcie stworzenia ma tam nie tylko swą metafizyczną, ale na wskroś teologiczną głębię. Stwórca to ten, który powołuje do istnienia nicości, który ustanawia w bycie świat i człowieka w świecie dlatego, że jest miłością. Wprawdzie tego wyrażenia, że Bóg jest miłością nie znajdujemy w opisie stworzenia, nie mniej opis ten wielokrotnie powtarza „widział Bóg, że było dobre...”Poprzez te słowa odsłania się droga do miłości jako boskiego motywu stworzenia- jako jego źródła, z którego ono się wywodzi. Tylko miłość bowiem daje początek dobru i „raduje się dobrem”. Dlatego stworzenie, jako działanie Boże oznacza nie tylko jako powołanie do istnienia z nicości i ustanowienia bytu świata i człowieka w świecie, oznacza ono zarazem wedle pierwszego opisu obdarowanie- i to obdarowanie podstawowe i radykalne, w którym dar pochodzi z nicości. Lektura pierwszych rozdziałów Księgi Rodzaju wprowadza nas w tajemnicę stworzenia, czyli zaistnienia świata z Woli Boga, który jest wszechmocą i miłością. Wobec tego każde stworzenie nosi w sobie znamię daru, jako najbardziej pierwotne i podstawowe. Równocześnie jednak pojęcie obdarowania nie może być odniesione do nicości. Wskazuje ono na obdarowującego i obdarowanego oraz na relację, jaka pomiędzy nimi powstaje. Otóż relacja ta wyłania się w opisie stworzenia wraz ze stworzeniem człowieka. O tej to relacji mówi przede wszystkim zwrot „stworzył Bóg człowieka na obraz Boży go stworzył”. W opisie stworzenia świata widzialnego obdarowanie ma sens tylko ze względu na człowieka. O nim tylko w całym dziele stworzenia należy myśleć jako o obdarowanym: świat widzialny jest stworzony „dla niego”.

Biblijny opis stworzenia daje wystarczające podstawy do takiego właśnie rozumienia i takiej interpretacji : stworzenie jest obdarowaniem, ponieważ znalazł się w nim człowiek, który jako „obraz Boży”, zdolny jest zidentyfikować sam sens daru w powołaniu z nicości do istnienia. I zdolny jest odpowiedzieć Stwórcy językiem tej identyfikacji. Tłumacząc opis stworzenia w tym właśnie języku można wnosić, że jest ono podstawowym i pierwotnym obdarowaniem. Człowiek jawi się w nim jako obdarowany światem, a świat- człowiekiem. Wypada nam przerwać w tym miejscu naszą analizę. To, co powiedzieliśmy dotąd, pozostaje w bardzo silnym związku z całą problematyką antropologiczną „początku”. Człowiek jawi się w nim jako stworzony, czyli obdarowany wśród świata drugim człowiekiem. I ten właśnie wymiar obdarowania należy z kolei poddać wnikliwej analizie, aby zrozumieć również we właściwym wymiarze znaczenie ludzkiego ciała. Będzie to przedmiotem naszych dalszych rozważań.

SŁOWO OJCA ŚW. FRANCISZKA

Wiara jest płomieniem, który staje się tym żywszy, im bardziej się ją dzieli i przekazuje, aby wszyscy mogli poznać, umiłować i wyznawać Jezusa Chrystusa, który jest Panem życia i historii. Jednakże uważajcie! Jezus nie powiedział, jeśli chcecie, jeśli macie czas, ale

„ idźcie i nauczajcie wszystkie narody”. Dzielenie się doświadczeniem wiary, dawanie świadectwa wiary, głoszenie Ewangelii jest nakazem, który Pan powierzył całemu Kościołowi.

UŚMIECHNIJ SIĘ

BEZSENNOŚĆ(PRAKTYCZNA RADA) Jeśli trudno ci zasnąć, zamiast liczyć owce, dlaczego nie porozmawiasz z Pasterzem?

MÓWIĄ WIELCY Nie czyni zła, aby cię zło nie pochłonęło/Syr7,1/.